

Φοβούμενοι μὴ ζητηθῶν
γιὰ τῆς κοιλίας μας ζύστραι
καὶ τάντερά μας τυλιχθῶν
καὶ γίνων κουβαρίστραι.

Οἱ πάντες καταφεύγομεν ὅτῃν εὐνοίαν τὴν Σὴν
καὶ σπείψω ὅτι χεὺς ἴσμεν κ' εἰς γούν ἀπελευσόμεθα.
καὶ νὰ γυρίσῃς ἡγήγορα, καὶ χρῆ καὶ δαί θρῆσαι.
τόχ' αὐρίων τρεῖς χεῖρονας τῆς σήμερον ἰσόμεθα.»

Τοιαῦτα συνεψήφισαν κ' ἔβουξζε ὁ τόπος
κ' ἴσως καὶ στὸν Διάδοχον νὰ πᾶν αὐτοπροσώπως,
γιὰ νὰ τοῦ πούν πῶς μετὰ σκριπ καὶ μετὰ φαινιγγὶ γράζουσι.
κ' ὅλα τὰ ἔμπορπῶλα τὸν Κώστα μας πειράζουσι,
καὶ τοῦ λίνε «Κωνσταντάρη,
δὲν μὰς ἔμεινε πέντερά.»

Καὶ γιὰ τῶν φόντων ῥώτησα τὴν τρέχουσαν ἀξίαν
καὶ μερικὸι μ' ἀπήντησαν ἀποῦ κακοῦ σου θέλεισ.
κ' ὁ Ράλλης λέν πῶς ἄλλῶσι καὶ μετὸν Εὐταξίαν,
ἀλλ' εὐτυχῶς ἐτέλεσσε κ' αὐτὸ τὸ κῶδον μὲ κέλι.
κ' ὁ Λεμονῆς τοὺς μίλιπες σὺν Νέστορας ἀρχαίος
πῶς εἶναι μέγξ κ' ἡ πατρίε παρὰ Θεοῦ κ' ἀνθρώποις.
ἀλλῆως ἂν ἡ μῆτις των δὲν ἔπαυε ταχέως
πολύ θὰ ἔπρηξζε τὰς τύχας τῆς Ευρώπης.

Καὶ τὸ κλεινὸν πτολιεθρον ἱερώμα τῆς Παλλάδος
κ' ῥώτησα τί γίνεται κ' ὁ Λόρδος τῆς Ἑλλάδος,
καὶ μοῦπαν ὅτι κάθηται καὶ κάνει μπουμπουληθρικός
καὶ πότε πότε κυνηγᾷ ὅτῳ Χίλι σιταρήθρικός.

Καὶ πόνος τὸ κεφάλι μου ἐπιζέε βαρὶς
κ' ῥώτησα τί γίνεται κ' ὁ κάψο-Θωδωρῆς,
καὶ μοῦπαν ὅτι βρισκείται καὶ πάλι ὅτῳ πανιὰ
καὶ μετὸς νέους λόγουσι του κ' ἀλλοθῶτικα προγράμματα.
θὰ σηκωθῆ ἔδῳ πιθαμαῖς ἡ τριχα τοῦ ντουμπι,
γιατὶ γερὰ τὰ κότσα του βαστοῦν καὶ ὅτῳ γεράματα.
κ' αὐτὸς ἀπ' ὅλους τὸν λαὸν καλλίτερα γνωρίζει
καὶ παλαμῆδα φαίνεται πῶς τοῦ ξανακυρίζει.

Κ' ἐτέντωσα τὰ πόδια μου σὶ μὴ καρέκλ' ἀπᾶνω
καὶ τὰ ἔξα μου βλέπωντας κ' ἀδύνατα κανιὰ
γιὰ τὸν περιπλανώμενο μιλῶστα Καρπαῆνον
κ' ῥώτησα ἂν ἔγινεσ ἀπ' τὴν Κερκλονιά.

Καὶ κερκίτων, Περικλῆ,
μὲ μερακι θεριακλῆ,
εἶπα ὅτῃν περὰ τῶς :
ἀπροσφιλεις μευ πετριώται.

Ὁ Ῥωμῶς γνωστὸν ὅς κανε — πῶς ὅτῳ σκῆρι μου ἀνέθη,
ὅτῃν Νάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε σονορμει
μὲ ἔνοδοχῶτο Σόδη, — ὄθ' ὅτῳ λέδι τρεῖς ὅτῳ ἔθδ,

πότε πᾶ θάλλῃ κ' αὐτὸς
Κυβερνήτης Ζηλευτός,
ὁ τῆς Ῥαρτας Καρπαῆνος,
ὁ μακρὺς, ὁ πελεκάνος,
ποῦμι γλώσσα σὺν φαλλίδι
καὶ μὴ μίση δακτυλίδι,
γιὰ ν' ἀφήσουσι κ' οἰτοῖ
τὰ μεγάλα των καπρίτια,
καὶ νὰ παίζουσι κ' αὐτοὶ
τὴν ὀρθὴ τὴν καμηλίτια,
ποῦ μὲ ξένοιστη καρδιά
τὴν ἐπαίξαμε παιδιὰ ;

Δὲν ἔπαυσα καὶ μὴ στιγμῆ μετὰ λῦσσα νὰ φουμάρω
καὶ νὰ παραξελπῶμαι καὶ νὰ παραλιμάρω
ὅς ὅτου πλῖον ἔδωσαν τὰ τελευταία φῶτα,
τοῖστῆστιν ἔγινε Ρωμῶς καὶ γαίδαρος σὺν πρώτα,
κ' ὅς ὅς μου σὶ παρκακλῶ τὸ τακτικὸ λεμπῶτι...
II. — Δίξου βροχῆν ἀπὸ ζυλίας ὅτῃν ράχη σου, ταιφούτη.

Λόκειον μοναδικὸν κ' ὄντως Ευρωπαϊκόν.

Ἄν ἀλήθῃ διαπλάσων τῶν τέκνων σας ποθῆτε
ἀμείως εἰς τὸ Λόκειον Μακρῆ καὶ Μάνου ἴτε.
Γνώμας γι' αὐτὸ δὲν εἶναι ὄθ' . . . καθ' ὅλα ἐντελὲς
καὶ δὲν πηγαίνει τοῦ κακοῦ ὅτι καλὸ κ' ἂν λῆς.
Αὐτὸς ὁ Μάκος κ' ὁ Μακρῆς—μεγάλῃ των τιμῆ—
ποτὶ δὲν ἔμαθαν νὰ τρῶν χαράμι τὸ ψωμί,
μ' αὐτοὺς μορφῶται κανεῖς ἐνῶ διασκεάζει,
εἶμι κ' ὁ γῆρος τοῦ Φρασευλῆ προκόβει καὶ σπουδαίει.

Θέματα θεατρικῶν καὶ Παραδαρμενικῶν.

Ἐπιτυχία δυνατῆ... μίξ' οἱ Παραδαρμενίσι,
γέλοισ, χειροκροτήματα, κατακλυσμός καὶ φόρα,
ὁ κόσμος ἀνυπόμονος ὅτου Τόσχα τοὺς προμῆσι
καὶ τῆς ἀστείας κριτικῆς ἰθρακευθῆ ἡ ψώρα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλοις λόγουι ἀγγελίαις.

Μηνὰ Χαμευδοπούλου Κατήγοις τελεία
ὀρθόδοξος καθ' ὅλα καὶ Χριστιανική.
πλούτιμον βιβλίον εἰς πάντα τὰ σχολεία,
καὶ γλαφυρὰ τὴν γλώσσαν καὶ περιεκτικὴ
μὲ νέας ἐξηγήσεις καὶ διδάχας πλουσίας,
κ' ἀντὶ ὀρχμηῖς τιματῆς μιὰς καὶ ἡμισίας.

μὲ Χρισμὶ μὲ μάνθη — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μισ χρωσ δίχως ἄνθη, — ποῦταν ἔλτοτε μαμῆ.

Ἐκ του τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὄσως, του Ἰεροσολίμου κοίτορος πολῶς.